er det Sjældne ved Akvarierne, at de frembyde Interesse for Enhver i Samfundet fra den Lærdeste til den Ulærdeste, for den, der holder af Homarus vulgaris som Zoolog, eller for den, der sværmer mest for dem, naar de ere røde, eller ogsaa for den, der kun i et Akvarium søger den blotte Øienlyst.

Bag disse Speilglasruder er anbragt Kasser, hvorigjennem der gaaer en uafbrudt Strøm af ferst eller salt Vand, alt efter Dyrenes Natur. Dette salte Vand er i Hannover et konstigt Fabrikat; i Hamborg bliver det med stor Bekostning hentet fra Nordsøen. Begge Stederne er Vandbeholdningen halvsjette Aar gammel, og fornyes kun ved at det Fordampede erstattes af ferst Vand for at forhindre det Tilbageblevne fra at blive for salt. Efter at have gjort Tjeneste i Kasserne bliver Vandet filtreret og udsat for Luftens Virkning for atter at optage Ilt og vender derpaa tilbage til Kasserne. Dette Kredsløb besørges af en lille Dampmaskine. Kassernes indre Vægge ere decorerede med Fragmenter af Klippestykker, med Kalk-, Tuf-, eller Cementsteen, besatte med adstadige Østers, som atter afgive Stader for andre Smaadyr i røde, gule og hvide Farver og i Former som Stjerner og Kors, fordeelte med samme Skjønsomhed som lignende Decorationer paa andre, ovenføiste Væsener. I selve Kasserne trives det mest brogede Liv. I det lyse Vand tumle sig med utrolig Færdighed smaa Reier, som i levende Live ikke ere de hæslige graae Dyr, man forhen har seet, men klare og gjennemsigtige, alle Sorter Havfisk, Guldfisk, Krebs, Hummer og Languster, som paa den latterligste og mest gravitetiske Maade stylte omkring paa deres tynde Been, og det morsomme Dyr pagurus bernhardus, Eneboerkrebsen. Denne er af Naturen kun bleven betænkt med Pantser paa Overkroppen og maa selv see at skaffe sig Bedækning til den bageste Deel, som er aldeles ubeskyttet, og den udvælger dertil en Conchylie, som ferst undergaaer en omstændelig Besigtigelse og Befølen med Hornene og bliver prøvet som man prøver en Frakke hos en Skrædder. Disse Conchylieforandringer finde Sted saa ofte som Halens Fremvæxt fordrer et større Rum. Er der ingen tom Conchylie ved Haanden, benytter Krebsen Annexionssystemet, anfalder et Skaldyr, æder det op og tager dets Huus. Er der ingen anden Udvei, gaaer det ud over en eller anden Collega, som sans phrase bliver kastet ud af sit Logis.

Et Akvarium.

Eneboerkrebsen bliver ofte benyttet af andre Dyr (Søanemonerne) som Befordringsmiddel; Anemonen har nemlig ingen Bevægelsesevne, hvorimod Krebsen, der er en stor Slikmund, altid er paafærde hvor der vanker Noget, hvorved der altid falder endeel af til Anemonen. Morsomt er det at see Krebsens Forbittrelse og Misundelse, naar noget Foder gaaer dens Mund forbi og kommer Anemonen tilgode. Dette forhindrer imidlertid ikke at der kan herske en meget hjertelig Forstaaelse mellem disse to Dyr; man har endog seet en Krebs, som ved Bopælsforandring har hjulpet sin Anemone over paa den nye Conchylie.

De interessanteste Beboere af Akvariet ere dog udentvivl Polypperne. Disse Dyr, som kun bestaae af en Bughule med en omgivende Kreds af Fangearme, prange i de forskjelligste Nuancer af rødt, hvidt, gult, opal o. s. v. og ligne alt Andet end Dyr; de see snarere ud som Planter, som Blomkaal eller som Roser, Anemoner eller Nelliker, hvilke Planter de ogsaa have faaet Navn efter. Ingen Blomst i nogen jordisk Have kan fremvise Mage til den gjennemsigtige Farvepragt, som hos dem, der groede i hin undersøiske Urtegaard, hvor Agnete sang de længselsfulde Sange for sin Søn i Skygge af Hvalernes brede Finner.

Overalt hvor Akvarier ere blevne indrettede, have de betalt sig, og den betydelige Anlægscapital er efter nogle Aars Forløb atter bleven indvundet; overalt er der udbrudt Epidemier lig dem, der have hjemsøgt os i Pepita- og Italienertiden, og overalt have de tjent Staden og Videnskaben og den Mand, der har anlagt dem. **Bernhard Olsen.**

Capitain Garbas.

(Efter det Franske ved J. Magnussen.)

(Fortsat.)

For at udføre General Manhès' strategiske Planer, kom der to Compagnier Carabinerer til Martorano. Deres Forer hed Capitain Goguillot; blandt hans Officerer var Lieutenant Albéric d'Offanges den, han satte størst Pris paa. Albéric var neppe tyve Aar gammel; han var smuk, og det vilde have været umuligt at opdage det mindste Spor af Grusomhed i hans livlige Blik og i Smilet om hans noget sandselige Læber. Undertiden, naar jeg vogtede mine Geder nær ved Veien, der førte fra Martorano til min Herres Forpagtergaard, saae jeg Albéric til Hest, med det stolte Øie og den slanke Skikkelse, fuld af ungdommelig Ynde og Kraft. Var det Had mod mit Lands Undertrykkere, var det Forstyrrelse over at see ham saa glimrende og saa smuk, medens jeg, en stakkels Gedehyrde, var ligesaa ringeagtet som mine Geder. . . . var det en Forudfølelse? . . . Jeg veed det ikke, men, kun nogle faa Dage vare forløbne og jeg hadede Albéric!

Saaledes hengik tre Maaneder; Foraarets friske Grønne begyndte at bryde frem i vore Skove og paa vore Bakker. Mine Sammenkomster med Luisella bleve sjeldnere; thi Rædselen for dette Jernaag var saa stor, at Antonio havde forbudt mig at fjerne mig fra Gaarden. Naar jeg nogle Øieblikke kunde unddrage mig hans Aarvaagenhed og komme til Luisella, vovede jeg knap at spørge om hendes Fader; jeg vidste kun, at han endnu ikke var anholdt.

Snart forekom hun mig ved disse korte Møder mindre øm, mindre hengiven end tidligere. Jeg forstod hendes Sørgmodighed, men ikke hendes Kulde. Naar hendes Blik hvilede paa mig, havde det ikke mere den vante Ro og Tilidsfuldhed. Jeg gjorde hende nogle Spørgsmaal derom; det var let for hende at stuffe mig ved at svare, at al hendes Ømhed var kolnet, ethvert Haab var negtet hende, saalænge hendes Fader var udsat for saa stor Fare. En Dag, da jeg trængte stærkere ind paa hende, i samme Forhold som jeg frygtede for at være mindre elsket, sagde jeg til Luisella, at jeg fra det Øieblik, jeg første Gang saae hende, havde følt, at jeg ingensinde kunde vælge nogen anden Brud, at under alle vore Farer og Ulykker vilde dette saa søde Navn være en Trøst, en Beroligelse for hende og mig, og jeg bad hende, som det var vor landlige Skik og Brug, at veksle Ring med mig.

Ved denne Bøn saae jeg Luisella blegne. Hun betragtede mig med et Blik, i hvilket der blandede sig Erkjendtlighed, Forvirring og Kummer; derpaa sagde hun, idet hun trak sin Haand til sig, som jeg havde lagt mellem begge mine:

„Naar Krigen er endt; i dette Øieblik vilde det være en Forbrydelse!"

Hvis jeg havde været ældre og bedre havde kunnet bruge min Eftertanke, vilde jeg maaskee have spurgt mig selv, hvorledes det kunde være, at Luisellas Fader, tiltrods for General Manhès' og hans Officerers ufeilbare Forholdsregler og strenge Befalinger, endnu ikke var bleven taget til Fange; men det faldt mig ikke ind at undre mig derover, og den unge Piges Afslag bedrøvede mig, uden at vække min Mistanke.

Endnu hengik to Maaneder; vi vare i Slutningen af Mai, og Jagten efter Banditerne var bleven mere levende, alt som Veiret blev smukkere. Jeg saae Luisella sjeldnere; hun boede selv næsten ikke mere i Hytten, da hun, som hun sagde til mig, var nødsaget til i hele Uger itræk at vandre om i St. Euphemias tætte Skove, for at bringe nogle Levnetsmidler til Tiodoro Mileto.

En Morgen havde jeg, dreven af min Uro og min Kjærlighed, nærmet mig mere til Udkanten af Skoven, end min Herre Antonio tillod det. Jeg saae en hvid Skikkelse snart vise sig, snart igjen forsvinde, derpaa atter vise sig mellem Buskene og Træstammerne. Jeg gik nærmere: det var Luisella.

„Han lider Sult!" sagde hun til mig.

Hun var feberheed, hendes Øine brændte, hendes Haand rystede.

Jeg gav intet Svar. Hurtigt ilede jeg hjem til Gaarden, stak hemmeligt to store Brød og et Bedelaar til mig, kom derpaa tilbage til Luisella og bad hende sige mig, hvor jeg kunde finde hendes Fader. Som barnefødt i Egnen var jeg vant til at opspore Kramsfuglenes og Skovduernes Reder; jeg kjendte hvert Smuthul i Skoven.

„Nei," svarede Luisella, „giv mig det; jeg vil selv bringe min Fader disse Levnetsmidler."

„Jeg har hentet dem," svarede jeg, „og jeg vil derfor ogsaa bringe ham dem. Glemmer Du, Luisella, at der er Livsfare ved?"

Jeg syntes, at det var en ganske simpel Ting; men Luisella gjorde en Bevægelse, som om hun vilde kaste sig for mine Fødder. Hun saae paa mig med et beundrende og omt Blik; hun havde aldrig før betragtet mig saaledes; hun syntes dobbelt skjøn i mine Øine.

„Paolo," mumlede hun, „vil Du altid være min Trolovede?"

Jeg svarede ikke, men faldt paa Knæ ved Siden af hende; hun knælede ogsaa, og vi vexlede vore Ringe.

Derpaa sprang Luisella op let som en Gazelle og sagde til mig: „Kom, Paolo! Jeg gaaer med Dig."

Jeg kunde ikke forhindre hende i at ledsage mig paa denne farlige Udflugt, og jeg var saa lykkelig over at følges med hende, ved den fælles Fare at knyttes inderligere til hende, at jeg ikke havde Kraft til at holde hende tilbage. Det var en selsom Dag fuld af vexlende Stemninger, snart angestfuld Sindsbevægelse, snart Kjærlighedens og Ungdommens Trylleri. Veiret var deiligt, det var den skjønneste, mest straalende Foraarsmorgen; Fuglene sang, Bierne summede og Vinden viftede sagte gjennem det tætte Løvværk. Hist og her kom vi i den eensomme Stilhed til en Lysning i Skoven, hvor Solens Straaler med hele deres Kraft trængte ind og pludseligt kastede en livlig Glands over de tætte Masser Træer med deres friske, kolige Skygge. Naar vi undertiden kom til et altfor tæt Krat, til en altfor dyb Kløft eller en altfor steil Skraaning, støttede Luisella sig til mig; jeg følte hendes runde Arm skjælve ved mit Hjertes Slag, og jeg bad til Gud i disse Øieblikke, at vor eventyrlige Udflugt maatte vare evigt.

Efter fire Timers Gang kom vi til en Klippehule, som laa skjult under et næsten uigjennemtrængeligt Buskværk af Brombærris og vild Vin, der snoede sig op omkring mellem en tæt Underskov af Steenege, og som man kaldte San-Antoniello. Her var det, at Tiodoro ventede sin Datter.

Hun sagde ham, hvem jeg var og meddeelte ham den Tjeneste, jeg havde gjort hende. Han saae paa mig med et mørkt Blik og sagde til Luisella, idet han kastede sig over Levnetsmidlerne med den største Begjerlighed:

„Det er altsaa ham, som kan koste mig Livet! . . ."

Jeg kunde ikke forstaae Meningen af disse Ord. Hun rødmede og han vedblev:

„Jeg har ikke spist Noget i tre Dage; saa længe er det siden, at jeg maatte forlade Forpagtergaarden Gemigliano, hvor jeg havde det saa godt ... Hvad er Grunden til denne Forandring? Hvem har Skylden?"

Luisella slog Øinene ned uden at svare. Skjøndt Banditens Ord vare en fuldstændig Gaade for mig, bragte dog Udtrykket i hans Ansigt, Lyden af hans Stemme og den ildevarslende Funklen i hans Øie mig til at skjælve.

„Farvel, Fader," sagde endelig Luisella; „Paolo maa hurtigt vende tilbage til sine Geder . . . Jeg kommer igjen i Overmorgen."

Tiodoro stirrede endnu engang paa mig med det truende Blik, som havde bragt mit Hjerte til at stivne af Rædsel; derpaa sagde han, idet han slap sin Datters Haand:

„Farvel, til vi sees igjen, Luisella! . . . Farvel, Paolo!"

Vor Vandring hjemad var sørgelig og taus; Luisella bøiede Hovedet og vovede ikke at tage mig under Armen, og jeg turde ikke spørge hende, skjøndt tusinde brændende Spørgsmaal laae mig paa Læben. Da vi nærmede os til Skovens Udkant, søgte jeg at bevinge min Bevægelse og mumlede min Trolovede i Øret:

„Hvad meente din Fader, Luisella?"

„Hvis Du elsker mig, Paolo," svarede hun, „saa spørg mig aldrig mere —" og hun ilede bort.

Da jeg kom hjem til Gaarden, var min Herre meget vred over min lange Fraværelse, og over at Levnetsmidlerne vare borttagne. Men Antonio var en skikkelig Mand; han kunde blive saa vred, at han vilde slaae mig, men jeg var sikker paa, at han ikke angav mig.

Derfor var ogsaa min Forbauselse stor, da jeg tre Dage efter, i det Øieblik jeg drev mine Geder ud, blev arresteret af fire Carabinerer, paa Grund af at jeg, som de sagde, havde bragt Levnetsmidler til en af de Fredløse.

Jeg forsøgte ikke at negte det; det vilde heller ikke have været til nogen Nytte. At blive anholdt betød under General Manhès' Dictatur det Samme, som at være dømt, og at være dømt, det var det Samme som Døden.

Jeg blev ført til Martorano bag paa en Carabineers Hest. Neppe vare vi ankomne, før andre Soldater fra de omliggende Flækker og Gaarde bragte henimod tredive andre Fanger, der ligesom jeg havde begaaet den Forbrydelse, at bringe Levnetsmidler til Rebellerne, eller som dog vare mistænkte derfor.

Man afsagde vor Dom. Der findes Lande, hvor man beklager sig over Rettens Langsomhed, men jeg kan bevidne, at vor Domfældelse ikke fortjener denne Bebreidelse; i et Minut var Alt færdigt: Undersøgelse, Forhør, Kjendelse og endelig Dom.

Vi havde Manhès' Adjutant, Capitain Goguillot, til Dommer og tre andre Officerer, blandt dem ogsaa Albéric